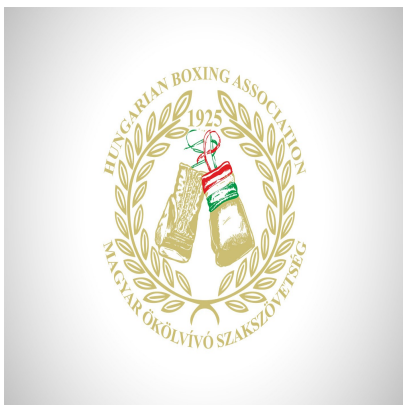




Részlet Farkas József képzeletbeli naplójából, Albenából

Description

„Nem tudom mit is mondhatnék... Csütörtökön mind az öt gyermekünk vereséget szenvedett... Két srácunktól egyértelműen elvették a biztos továbbjutás lehetőségét.

Orbán Adrián szó szerint kipofozta, kibokszolta svéd ellenfelét. Aztán egyhangúlag kikapott. Orbán ma egy bolgárral bokszol volna az éremért. S nyugodtan vártuk a fejleményeket, hiszen tudtuk a svéd srác verhető, a bolgárt meg már legyőzte a felkészítő versenyek során.

Bernáth Richárd a tőle megszokott technikás, vívós boksszal kezdett. A bolgár ellenfele csak ész nélkül rohamozott, csépelte a levegőt, Ricsi vállát, és hárító karjait. Bernáth ökölvívott, a bolgár továbbra is harcolt minden elgondolás nélkül. Nyilván ez volt a feladata. A végeredmény 5-0 a bolgárnak. S nagy hazai ováció, megbocsátó magyar mosoly, hiszen ők itthon vannak, tehát jár nekik valami. A sportszerűséget az ilyen esetek felülírják.

Fekete Iván olasz ellenfele szinte férfi volt, furcsán néztek ki egymás mellett, mikor középre lépve kezet fogtak. Iván tiszta szívvel odaállt, nekifeszült, ellazult, levédett, visszaütött, támadott, hatalmasat küzdött! Azt hiszem, ha Iván győz, az nem lett volna korrekt, de ha elképzelem, hogy egy év alatt (még akkor is junior lesz) ezzel a tudatossággal, akarattal, harci szellemmel hová juthat el ez a fiú.

Rác Krisztofer gyengén bokszolt, túlélésre hajtott. Pedig azt mondta a srácoknak a mérkőzése után, az ír csak olyanokat ütött, mint egy lány. Azonban az első menetben elütötte a kezét, de szerencsére gyorsan gyógyul! Sima vereség volt, de ha bátrabb, akár

nyerhetett is volna. De most a sérülése az első, meg kell mielőbb gyógyulnia.

Juhos István tehát négy vereség után, állt ki a soron következő bolgárral. Semmi jóra nem számítottam. Itt nem győzhettünk. Olvastam a klubedzője reakcióját Juhos mérkőzése utáni bejegyzésére. Ő úgy látta, hogy István nem a vele megbeszélteket, az általa betanítottakat alkalmazta, s úgy látta, hogy remeg a versenyzője lába. Nos innen üzenem neki: nekem is remegett, szívem, lelkem remegett, amikor láttam, hogy milyen bátran, jó szellemben, egészséges, tudatos állapotban viselte el versenyzője azt a tényt, hogy miután egy megrendítő ütéssel bevisz a bolgár fejére, s ezzel egy időben megfelelő ütéstávban kitáncolja, a 'figyelmes' versenybíró rá (!) számol, s a kissé megrendült bolgárt közben a sarokba küldi pihenni, erőit gyűjteni.

Nincs bennem harag, de három biztos érmesünket véreztettek el idáig.

Most **Kóczyán Dávidért** kell, hogy összeálljon itt levő magyar csapat. Nekünk felnőtteknek kell példásan eléjük állni, s megmutatni a követendő utat. Arra kell nevelnünk őket, hogy tisztességes, becsületes emberré, olimpikonokká váljanak. Ne tűrjék el az igazságtalanságot, előre köszönjenek az értük aggódóknak, tanítóiknak, lelkiismeretesek legyenek és pontosak. Azt hiszem van itt feladat. De hát, mit tehetek én, ha tornából felmentett, beteges külsejű, sportágunk vezetésébe ejtőernyővel érkezett alakok sakkot játszanak épp itt is és most is, mint korábban is már annyi alkalommal."